

A
MAGYARORSZÁGI BIBLIAKÖVETŐK FELEKEZETÉNEK

HITELVEI

ÖSSZEÁLLITOTTA
A FELEKEZET ELNÖKI BIZOTTSÁGA

BUDAPEST 1942

A Bibliakövetők Felekezete a Bibliát Isten kinyilatkoztatásának tartja és egyedül csakis az Isten Igéjét fogadja el a keresztény hit és erkölcs csálthatatlan zsinórmértékéül. Ebből logikusan következik az a tény, hogy a Bibliakövetők Felekezete hitelvei minden tételének kizárólag a Biblia képezi alapját.

Hitelveinket röviden a következő pontokban foglaljuk össze:

1. Az Isten Igéjéről

hisszük, hogy a teljes Irás, az Ó- és Újszövetség, Istentől ihletett, magába foglalja az Úristen emberiség iránti szándékának minden megnyilatkozását és hogy a teljes Irás az egyedüli csálthatatlan zsinórmértéke a hitnek és az erkölcsi szabályoknak. Timótheushoz írt II. lev. 3, 15 17.

2. Az Istenről

hisszük, hogy egylényegű, de háromszemélyű istenség. Ezért hiszünk az Atyában, a Fiúban és a Szentlélek Istenben úgy, amint ezt az Úr Jézus is tanította Máté 28, 19.

a) Az Atyaistenről

hisszük, hogy Ő minden mindenkben, öröktől fogva való igaz Isten, személyes szellemi Lény, mindenható, mindentudó, mindeütt jelenvaló végtelen bölcsesség és szeretet.

b) A Fiústenről

hisszük, hogy Jézus Krisztus valóságos Isten, hogy Benne az öröké való Atya minden bölcsessége, természete és lényé lakozik, hogy Ő minden teremtettnak, vagy teremtménynek előtte született. Példabeszédek 8, 22—31; Zsoltár 2, 7; Kolossé 1, 15—17; János ev. 1, 1—3; 8, 57. 58.

Hisszük, hogy az Atyaisten, kitől van a mindenség, a világot a. Ő Fia, az Ur Jézus Krisztus által teremtette. János ev. 1, 1—3. és 9. 10; Zsidókhöz írt lev. 1, 1. 2.

Hisszük és valljuk, hogy az Úr Jézus, bár megőrizte isteni lényét, emberi természetet vett fel, mint ember élt a földön és saját életét állította elénk az igazság eszményének példaképeül. Számos nagy csodatétellel is bizonyította istenségét.

Meghalt a (világ bűneiért) mi bűneink miatt a keresztfán. Harmadnapon feltámadott halottaiból. Felszállott az Atyához, hol örökké él, hogy ott a mi egyetlen Közbenjárónk és Főpapunk legyen, kihez minden bűnös közvetlenül, a legteljesebb bizalommal járulhat. Timótheushoz írt lev. 2, 5. 6; Zsidókhöz írt lev. 2, 9—18; 4, 14—16; 7, 25.

Hisszük, hogy Jézus Krisztusnak szükségképpen meg kellett halnia, mint Igaznak a nem igazakért és mint aki soha bünt nem ismert, a bűnösökért, hogy halála által eleget tegyen helyettünk az isteni törvények áthágásáért és hogy vére hullása által megszerezze bűneink bocsánatát; mert vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Zsidókhöz írt lev. 9, 22.

Hisszük, hogy tulajdon szent életét önként, az elesett bűnös emberi nem iránti mélységes szeretetből áldozta fel és hogy ártatlan vérét azért ontotta, hogy azáltal Benne hívó gyermekeinek bűneit eltörölje. Hisszük, hogy egyetlen áldozata, melyet a Golgotán érettünk meghozott, tökéletes áldozat és teljesen elégséges arra, hogy vére minden bünt eltörölhessen és vére által, minden idők bűnbánó bűnöseinek kegyelmet szerezzon; hisszük, hogy egyetlen áldozatával tökéletessé tette a megszentelteket és hogy ezt az áldozatot semmi emberi hozzátevés tökéletesebbé nem teheti. Zsidókhöz írt lev. 10, 14.

c) A Szentlélek Istenről

hisszük, hogy Ő a harmadik isteni személy, hogy egyedül Ő az Úr Jézus helyettese a földön és Ő a legfőbb és egyedül csálthatatlan tanítója Isten gyermekeinek. Ő az, ki minden igazságra elvezérli azokat, kik őszinte szívvel Reá bízzák magukat. János ev. 16, 13. és 26.

Hisszük, hogy Isten a Szentlélek által osztja ki a lelki ajándékokat is és pedig kinek-kinek, amint akarja. — Efézusi lev. 4, 11. 13; Korinthusi I. lev 12, 1. 4. 8—11.

A Szentlélek vigasztalója is a megtört szívűeknek és esedezik kimondhatatlan jóhászkozással a megtérni vágyókért és segítségére van a bűnösnek erőtlenységében. Római lev. 8, 26. 27; János ev. 14, 16. 17. és 26.

3. Az Úr Jézus Főpapságáról

valljuk, hogy az üdvösség elnyeréséhez szükséges hinni azt, hogy van Főpapunk az Úr Jézus Krisztus személyében, aki a mennyei Atya előtt a bűnös emberért közbenjár. Hisszük, hogy Ő az egyetlen közbenjáró, akit Isten elfogad. János ev. 14, 6; Timótheushoz írt lev. 2, 5; Zsidókhhoz írt lev. 8, 1. Apostolok cselekedetei 4, 12.

Hisszük, hogy az ószövetségi véres áldozatok bemutatása csak jelképes megtisztulást eredményezett. A tökéletes megtisztulást, a bűntől szabadulást a Megváltónak, mint az Isten szent Bárányának vére szerezte meg. Hisszük, hogy az ószövetségi sátorozólakat főpapi szolgálata csak árnyképe volt a valóságnak. A Megváltó által, hogy mint Isten Báránya feláldozta magát, bűnbocsánatot szerzett az ember számára. Van hatalma az ember Fiának, a bűnök megbocsátani. Hisszük, hogy az Úr Jézus vére minden időkre és minden bűn eltörlésére elegendő és hogy a bűnösnek Isten előtt bűnei eltörlése végett nem kell, de nem is lehet más érdemre, mint a Krisztus Jézus véreire hivatkozni.

4. A hit általi megigazulásról

hisszük, hogy Isten az Ő változhatatlan Tízparancsolatában adta az igaz élet feltételeit, de ugyanakkor rávilágít arra, hogy az üdvösséget csupán a törvény iránti engedelmisség által elérni ember nem képes. A törvény olyan tükör, mely a bűnös ember elveszett és kárhözatra méltó voltát mutatja. Római lev. 3, 20. Az üdvösség elnyerésének tehát más útja van, mint a cselekedetekből való megigazulás. Ez az út az Evangélium tanítása szerint, a bűnbocsánat útja. Isten bűneinket ingyen kegyelemből bocsátja meg (Efézusi lev. 2, 8. 9.), a Jézus Krisztusba vetett hit által, nem pedig érdemeinkért. Hisszük, hogy a megsértett isteni jogrendért, a törvény áthágásáért zsoldként az örök halál büntetése járna, de az Úr Jézus, ki soha nem ismert bűnt, magára vette a mi bűneinket és mindazt, amit a törvény áthágóinak szenvedniök kellene, Ő szenvedte el értünk. Így „megrontatott a mi bűneinkért és a mi békecsügünk büntetése Ő rajta van.“ Ésaías 53, 5.

Mindaz pedig, ami az Atya előtt érték, érdem, szentség, igazságosság, nekünk ajándékozott az Úr Jézus elfogadása által. Ez azt jelenti, hogy nem a mi természetünk szent és igaz az Atya szemei előtt és hogy ez a szentség és igazságosság nem a miénk, hanem egyedül az Úr Jézusé, de az Atya azt nekünk tulajdonítja, mintha csak a miénk volna, — ha hiszünk az Ő Fiának goltai

áldozatában. Így tehát, bár természetünktől fogva nem vagyunk szentek és igazak, de Jézus érdemeinek részünkre való beszámítása folytán az Atya bennünket, mint szenteket és igazakat fogad el.

Isten Tízparancsolata olyan követelményeket említ, melyeknek áthágása bűn és annak zsoldja a halál. (Róma 6, 23.) A törvény sem fel nem mentheti a parancsolatok megrontóit, sem vissza nem tarthatja a vétközőket a bűn elkövetésétől, mivel a parancsolatok nem adnak erőt az előírt követelmények betartására.

Az Isten végtelen könyörülete, határt nem ismerő szeretete, lehetővé tette a bűntől és a büntetéstől való szabadulást. Helyettesről gondoskodott, aki magára vállalta a világ bűneit. Az Úr Jézus Krisztus az, ki egyedül igaz, aki mint ilyen meghalt az ember helyett. Ő az, aki soha bűnt nem ismert, bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őbenne. Korinthusi II. lev. 5, 21.

Nem a törvény iránti engedelmisség oldoz fel a bűn zsoldja, az örök halál alól, hanem az a kegyelem, melyet az Atyaisten az Úr Jézus Krisztusban ajándékol ad azoknak, kik Benne hisznek. Azáltal, hogy a mennyei Atya ajándékát — az Úr Jézus Krisztust — elfogadtuk, az Atya jogos haragját engeszteljük ki magunk iránt és így a multban elkövetett bűneink is az Úr Jézus vére által mind eltöröltetnek. Így lesz az Evangélium Istennek hatalma, minden hívőnek üdvösségére. Az Isten Tízparancsolatának minden ember tartozik engedelmeskedni, amely iránt való engedelmisségre a Krisztus kegyelme teszi képessé az embert anélkül, hogy ezt az engedelmisséget bárki is Isten előtt az üdvösség elnyerése végett, érdem gyanánt említhetné fel.

5. Isten előtt érvényes igazságosság

Isten előtt bűnbocsánatra semmi érdemünk nem lehet. Nincsen semmink, mit Isten igazságul tudhatna be, a Megváltóba vetett hitünkön kívül. Egyedül csak ez a hit tulajdonítható nekünk igazságul, mikét Ábrahámnál is tette volt az Úr Római lev. 4, 3.

6. Az újjászületésről

hisszük, hogy ez a régi, a bűn által megromlott természet levetése és az új, a krisztusi természet felöltése. Római lev. 13, 12—14. Az újjászületés az Isten Szent Lelkének a munkája. Valljuk, hogy minden testileg született embernek, hogy az örök életet elnyerhesse, lelkileg újjá kell születnie. Az újjászületés magába foglalja életünk és jellemünk teljes átalakulását az Isten újjáteremtő hatalma által.

Az újjászületést másképp megtérésnek is nevezzük. A nem újjászületett, tehát megtéretlen ember nem örökölheti Isten országát. János ev. 3, 5; Máté 18, 3.

7. A bűnről

hisszük, hogy az az első emberpár törvényszegésének következménye. Mózes I. 3, 3—13. A bűn zsoldja a halál. Róma 6, 23. Úgy a bűn, mint a halál a vétkező Ádám által valamennyi utódára áttért és így mindnyájan ugyanazon bűnös és megromlott természet részesei lettünk. Római lev. 5, 12, 18: Az ember, öröklött bűnös természeténél fogva képtelen a maga erejéből a jóra. Így a második Ádámnak, a bűnt el nem követő Jézus Krisztusnak kellett eljönnie a világra, hogy a megváltás munkáját elvégezze. Római lev. 5.

8. A Tízparancsolatról

hisszük, hogy abban Istennek, az erkölcsi irányításra vonatkozó változhatatlan akarata jut kifejezésre. Hisszük, hogy Isten tíz Igéje megmásíthatatlan és annak minden ember, minden időben — mind az ó- és újszövetségi korszakban, mind ma — egyaránt alá volt és alá van vetve és annak engedelmeskedni tartozik. Erkölcsileg jó csak az a parancsolat lehet, mely az Isten akaratával egyezik. A tíz parancsolat pontos leírását Mózes II. könyve 20. fej. 1—17. verseiben találjuk megörökítve úgy, ahogy azt Isten a két kőtáblára a saját ujjával felírta. Mózes II. 31, 18. Az Isten tízparancsolatának mindegyike egyenlő értékű. Hisszük, hogy a Tízparancsolat IV. parancsolata szerint a hét hetedik napját, a szombatnapot kell nyugalomnapként megünnepelni. Isten a hetedik napon megszűnt minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala és a teremtés befejezésének emlékére áldotta meg a szombatot és szentelte a hetedik napot a nyugalom napjává. Ez a nap minden időben Isten gyermekeinek nyugalomnapja és a megszentelődés jele volt, jele a hívők hat munkanap utáni megpihenésének és kezdete a lélek Krisztusban való megnyugvásának. Mózes I. 2, 1—3; Mózes II. 20, 8—11; Zsidókhoz írt lev. 4, 1—10.

9. A házasságról

hisszük, hogy azt Isten szerezte a bűnbeesés előtt a paradicsomban abból a célból, hogy mindkét nem kölcsönösen egymás segítségére legyen (Mózes I. 2, 18.), hogy Isten tervei szerint benépesedjen a föld. Mózes I. 1, 28.

Az Isten akarata szerinti házasságról valljuk, hogy keresztény férfi csak egy nőt vehet feleségül és keresztény nő csak egy férfi felesége lehet, amíg mindketten életben vannak. Máté 19, 4—6; Korinthusi I. lev. 6, 16. Egyik fél halála esetén, a hátramaradott fél ismét házasságra léphet. Tiszteletben tartjuk az állam azon jogát, hogy a házasságot polgári intézménynek is tekintse és azt törvényekkel szabályozza. Az elválás Isten igéjével össze nem egyeztethető, kivéve, ha házasságtörés esete forog fenn. Máté 19, 9; 5, 32. Valljuk, hogy hűtlen elhagyás esetén az ártatlan félnek joga van újból házasságra lépni. Korinthusi I. lev. 7, 12, 13, 15.

Házasságnál, valamint elválásnál és újra való házasságnál az ország törvényeit figyelembe venni és azoknak engedelmeskedni tartozunk. Péter ap. I. lev. 2, 13.

10. Az Úr Jézus rendelkezéseiről

hisszük, hogy azok, az Isten kegyelmének külső, látható jegyek által előttünk tett bizonyosságai. Ezek azok a vallásos szertartások, cselekmények, amelyek által Isten az Ő gyermekeinek hitét erősíteni akarja. Az ószövetségi rendelkezések a Krisztus Jézus haláláig voltak érvényben. Ekkor ugyanis maga a törvények adója és ura, Jézus Krisztus eltörölte azokat és helyettük az Ő újszövetségi gyermekei számára a hit erősítésére a következő rendelkezéseket hagyta: 1. a keresztséget, 2. az úrvacsorát, 3. a lábmosást.

a) A keresztségről

hisszük, hogy ez olyan cselekmény, mely által nyilvánosan is megvalljuk, hogy Isten népéhez akarunk számláltatni. Hisszük, hogy az a lelki tisztulásnak, az Úr Jézus halálában való részesedésnek és egy új életre való feltámadásnak a külső jelképe (szimbóluma). Római lev. 6, 3—10. Az Isten Igéje arra tanít minket, hogy csak az olyan megtért ember keresztelhető meg, ki megbánta és az Úr előtt bevallotta bűneit, aki hisz és az Úr Jézust minden külső kényszer nélkül, saját elhatározásából követi. Máté 28, 18—20; Márk 16, 15—16; Apostolok cselekedete 2, 38. A megkeresztelés bibliai formája az alámerítés, mely a Biblia tanúsága szerint csakis felnőtten hajtható végre. Az alámerítés a keresztelendő hitének valómsága alapján az Atyának, Fiúnak és a Szentléleknek nevében történik. Máté 28, 19.

b) Az Úrvacsoráról

hisszük, hogy azt két szín alatt kell kiszolgálni; éspedig a kovász-talan kenyér és erjedetlen bor (must) jelképeiben. A kenyér és a bor nem valóságos teste és vére az Úr Jézusnak, hanem jelkép. Az úrvacsorai kenyér és pohár a Krisztus testével és vérével való közösségünk jelképe is.

Az Úrvacsora szereztetési igéi az Úr Jézus Krisztus ígéreteit foglalják magukba. E rendeléssel való élés nagy lelki megnyugvására van a bűnös embernek, mivel a szereztetési ígékhez fűzött ígérek biztosítanak a bűnök bocsánatáról, mely által mi Krisztussal eggyé lettünk, hogy mindazt, ami az Úré, mi is a magunkénak mondhattuk. Ezért kell az Úr Jézus halálát hirdetni, míg eljövend. Korinthusi I. lev. 11, 23—26; Máté 26, 26—28; Lukács ev. 22, 19—20.

c) A lábmosásról

hisszük, hogy az Úr Jézus az Úrvacsora előtt ezt rendelte. Az Úr Jézus az Úrvacsorát megelőzőleg felkelt az asztaltól és megmosta a tanítványok lábait. Nem a test szennyének lemosása volt ez, különben az Úr nem szolt volna így: „Aki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta.“ János 13, 10. A lábmosás a krisztusi alázatosság, az igazi szolgálatkészség külső jegye. Úrvacsoravétel alkalmával a lábmosás elmulasztása (ha csak nem komoly, súlyos betegség okáért történik) a Krisztussal való közösségből rekeszti ki a kevélyt. János ev. 13, 8. A lábmosás gyakorlására maga az Úr adott példát és mindenkori tanítványainak is megparancsolta, hogy akképpen cselekedjenek. János ev. 13, 15—17. Az őskeresztény egyház gyakorolta a lábmosást. Timótheushoz írt lev. 5, 10.

11. Az egyházzól

hisszük, hogy az Krisztus teste a földön. Azok tartoznak az egyházhoz, kik kereszttség által a közösség kebelébe felvétettek. Az egyház megtettesíti Krisztus igazságát a földön. Korinthusi I. lev. 12, 13.

Az egyház feje az Úr Jézus Krisztus. Efézus 1, 22; Kol. 1, 18; Efézus 4, 15. Isten Szentlélek helyettesíti Krisztust. A Szentlélek a különféle adományok által kormányozza az egyházat. Ezen adományok teszik az embereket alkalmassá bizonyos tisztségek betöltésére. Efézus 4, 11—13. A tisztviselők kötelessége vezetni, tanítani a népet. A tagok kötelessége a tisztséget hordozók iránt a tiszteletadás és engedelmeskedés. Zsidókhöz írt lev. 13, 17; Thess. I. 5. Az egyház tagjai egymással szemben a legteljesebb testvért

szeretemben éljenek. János ev. 13, 24; János I. lev. 3, 11. A közösség tagjává bárki lehet keresztység és szavazás által. Ha valamely tag vétkezik, azzal szemben a Bibliában nyújtott utasítások szerint kell eljárni. Máté 18, 15—17. Súlyos botrányt okozó eseteknél, házasságtörés, vagy más cégéres bűn esetén, vagy többször ismétlődő bűnézéseknél a kizárást alkalmazzuk. Újrafelvételt kérőknek a megejtett vizsgálat után bűnös életüket nyilvánosan, a gyülekezet előtt is be kell vallani. A bűnvallomás után, szavazás által ismét tagul vehetők fel. Korinthusi I. lev. 5, 1—13; Thess. II. lev. 3, 6.

12. A leghosszabb prófétai korszak

A Bibliában olyan prófétai korszak, mely egészen az Úr Jézus dicsőséges eljöveteleig érne, nincsen. A prófétai korszakok leghosszabbika a Dániel 8, 14-ben említett 2300 nap, amely 1844-ben végződött és a mennyben végbemenő azon eseményhez vezet, amelyet a Szentírás a Szentély megtisztításának nevez.

13. A mennyei szentélyről

hisszük, hogy az az igazi Szentély, amelynek az őszövetségi, a földi Szentély csupán az árnyéka volt. Az igazi Szentély: az Isten temploma a mennyben. Ez az a templom, melyről a Jelenések 11, 19. is említést tesz és amelyről Pál apostol is ír a Zsidókhöz írt levél 8. fejezetében, amely templomnak a mi Főpásztorunk, az Úr Jézus a szolgálója. Zsidókhöz írt lev. 8, 11—14. Az Úr Jézus főpapi szolgálata az Őszövetségben jelképezett főpapi szolgálatnak a valósága. Dániel próféta 8, 1. szerint a 2300 évnap végén a mennyei Szentély megtisztult. A mennyei megtisztítása ítélkezési eljárás, úgy, amint azt a földinél, az árnyékszolgálatban is gyakorolták az ú. n. engesztelési napon. A mennyben az igazi Szentély megtisztítása akkor vette kezdetét, mikor az Úr Jézus mint Főpap az Ő házán elkezdte az ítéletet, 1844-ben, a 2300 prófétai napok (évek) végén az összes meghalt igazak felett és azután folytatta az élő igazakon. Ezt „vizsgálati ítéletnek“ nevezzük, amelynek célja, hogy megállapítsa azt, hogy a halottak közül kinek része az első feltámadásban és ki méltó az élők közül az elváltozásra. I. Péter 4, 17—18; Dániel 7, 9—10; Lukács 20, 35; Jelenések 14, 6—7. Amikor a vizsgálati ítélet Isten házán, a meghalt és élő igazak felett bevégeztetik, a mennyei Szentély megtisztítása is befejezést nyer. Ez egyúttal a világnak 1844-től Istentől adatott kegyelmi ideje végét is jelenti.

14. Krisztus dicsőséges, vagyis második eljövételéről

hisszük, hogy az valóban meg fog történni s az Úr Jézus szemmel láthatóan (mindenki által láthatóan) jő el a menny angyalainak élén, az ég felhőiben nagy dicsőséggel. Máté 24, 27—30. Ez az esemény akkor történik, mikor az Isten háza felett a vizsgálati ítélet befejeztetett (Jelenés 22, 11—12.), és az Úr Jézus kilép a mennyei templomban a szentek szentjéből és leteszi a főpapi tisztséget (közbenjárói tisztség) és felveszi a bosszúállás vérrrel hintett ruháját. Jelenés 19, 11. 16. Mialatt a vizsgálati ítélet tart, az Isten, közelről érintő csemények által figyelmezteti a világot az Úr Jézus közeli eljövételére és a világ végére. Ennek a figyelmeztető munkának Istentől meghatározott időben (1844) kellett kezdődnie. A Jelenések könyve 14. fej.-ben leírt három angyal üzenete által akarja Isten a világból kihívni gyermekeit, hogy azok lélekben és jellemben elkészüljenek a visszatérő Krisztus fogadására. Hisszük, hogy bár második eljövételének nincsen határozott napja és órája, mégis a jelekről felismerhető az Ő eljövételének közelsége. Jakab ap. 5; I. Thess. 5, 1—5; Máté 24, 33. 36.

15. A Krisztust váró nép erkölcsi életéről

hisszük, hogy annak szentnek kell lennie. Isten népe a világ szentségtelen szokásait magáérvá nem teszi, igazságtalan útain nem jár, bűnös élvezeteit messze elkerüli, balgatagságait nem szereti és nem is támogatja. Testük a Szentlélek temploma. (Korinthusi I. lev. 3, 16. 17.) Ruházkodásuk elhivatásukhoz méltó, egyszerű, rendes és tiszta. Nem külső dísszel, hanem a lélek szépségeivel szolgálnak Istennek. Péter ap. I. lev. 3, 1 6; Efézusi lev. 4, 1; Timótheus I. lev. 2, 9. Étkezésben és ivásban, valamint minden cselekedetében a hívő Isten dicsőségére cselekszik. Korinth. I. lev. 10, 31. Az Úr Jézus komoly követője tartózkodik minden egészségtelen ételtől, minden mámort keltő italtól, a dohányzástól, sőt minden olyan dologtól, ami a test egészségének, mint a léleknek is ártalmára lehet. János I. lev. 2, 6; Timótheus I. lev. 2, 9—10; Korinthusi I. lev. 9, 25.

16. Az ember természetéről

hisszük, hogy az halandó és hogy természeténél fogva egyedül Isten halhatatlan. A halhatatlanság és az örök élet Krisztus ingyen ajándéka. A halandó test halhatatlanságba öltözni az Úr Jézus dicsőséges eljövetelekor fog, amikor is a meghalt igazak feltámadnak és

az élő igazak elváltoznak. Timótheus I. lev. 6, 15. 16; Korinthusi I. lev. 15, 51—55; Római lev. 2, 6—7. Akié tehát a Fiú, csak azé az örök élet és aki nem hisz és nem fogadja be szívébe az Isten Fiát, az nem nyer örök életet. János I. lev. 5, 12.

17. A feltámadásról

hisszük, hogy lesz feltámadása úgy az igazaknak, mint a gonoszoknak. János ev. 5, 28. A halottak feltámadásába vetett hit a keresztény ember boldog reménysége. Az Úr Jézus nemcsak tanította, hogy a halálból életre kelti szavával a halottakat, hanem be is igazolta ezt, amikor a naini özvegyasszony egyetlen fiát, a zsinagóga fejedelmének, Jairusnak leányát és az immár oszlásnak indult és eltemetett Lázárt is feltámasztotta halottaiból. Az Isten Igéje a részleges feltámadáson kívül két fő feltámadásról tanít. Az első feltámadásban Ádámtól kezdve a Krisztusban meghalt igazak fognak részesülni. Ezért az Ige azokat boldogoknak és szenteknek nevezi. Jelenés 20, 6. A Krisztusban meghalt igazak ekkor kapják jutalmukat, az örök életet. Lukács 14, 14; Thess. I. lev. 4, 13—18. A második nagy feltámadás 1000 évvel később lesz. Jelenések 20, 5. Ekkor Kaintól kezdve az összes istentelen gonoszok mind feltámadnak, elveszik gonoszságuk megérdemelt díját, s azután örökre megsemmisülnek.

18. A holtak állapotáról

hisszük, hogy azok a halálban öntudatlan állapotban vannak és a sírban fekszenek a feltámadás napjáig. Sem szeretet, sem gyűlölet, sem semmi más érzés nem él már bennük és semmiről sem tudnak, ami a nap alatt történik. Prédikátor 9, 7 8; 146. Zsoltár 3. 4. Jóh 14, 10—14. Az Isten Igéje a testi halált alvásnak nevezi. Így nevezte az Úr Lázár halálát is alvásnak. János ev. 11, 11—14. Pál apostol is hasonlóképpen alvásnak nevezte a halált. Korinth. I. lev. 15, 6; Thess. I. lev. 4, 13—18.

19. Az ezeréves korszakról

hisszük, hogy az első és második feltámadás közötti időt öleli fel. Ez alatt az ezer esztendő alatt a földön élt összes megváltottak a mennyben lesznek az Úr Jézus társaságában. Jelenések 20, 6. Az ezer év alatt az üdvözültek megítélik a pártütő angyalokat és a még sirjukban alvó gonoszokat. Korinthusi I. lev. 6, 3; Jelenések

20, 5. Az ezer év végén a gonoszok is feltámadnak, Sátán ismét elhítteti őket és el akarja velük foglaltatni a mennyből leszállt Jeruzsálemet, de Istentől tűz száll alá az égből és megmészti őket. Ez lesz a gonoszok második halála, a tűznek tava. Jelenések 20, 7—15. Ebből a halálból sohasem lesz többé feltámadása a gonoszoknak, hanem megsemmisülnek. Mindenki, aki nincs beírva az Élet könyvébe, — amely a Bárányé — a tűznek tavaiba vettetik. Jelenések 20, 15. Az a pusztító kénköves tűz, mely Sátánt és angyalait, valamint az őket követő gonoszokat elpusztítja, tisztítja meg örökre a földet a bűntől és bűnöstől egyaránt. Jelenések 20, 9; Abdiás 16; Zakariás 14, 1—4; Péter ap. II. lev. 3, 7—10.

20. A tizedről és adakozásokról

hisszük, hogy azt az Isten az Evangélium szolgálatának fenntartására rendelte. Ezen isteni rendelkezések betartása által elismerjük, hogy életünk, egészségünk, jövedelmünk, vagyonunk Isten tulajdonát képezi, mi pedig azoknak csupán a sáfárai (gondviselői) vagyunk és a ránk bízott javokról Isten előtt számadással tartozunk. Mózes III. 27, 30; 24. Zsoltár 1; Malakiás 3, 8—12; Máté 23, 23; Korinthusi I. lev. 9, 9—14; Korinth. II. lev. 9, 6—15.

21. A különféle lelki adományokról

hisszük, hogy azokat a Szentlélek Isten a gyülekezetek tagjainak tökéletesbítése céljából a szolgálat munkájára adja. Efézusi lev. 4, 11—13; Korinthusi lev. 12. Ezek a lelki ajándékok a Biblia isteni szabályai szerint nyilatkoznak meg a hívők szükségleteire. Ilyen értékes ajándék a jövendőmondás lelke is. Ezzel az ajándékkal rendelkeztek a próféták is, kiken keresztül az Úr olyan sokszor szólott az Ő népéhez. Zsidókhöz írt lev. 1, 1. Isten népe között minden időben voltak próféták. Amikor nem volt prófétai látás, olyankor a nép könnyebben eltávolodott az Úrtól. Példabeszédek 29, 18. Így adott Isten prófétát az utolsó időkben élő gyermekei számára is White testvérnő személyében. Iratai útmutatók, világító lámpások a Bibliát követők számára. Nem a Szentírás helyett adatott, hanem éppen a Szentírás tökéletesebb megértésére. A gyümölcsök, melyeket iratai hoztak, beigazolták azt, hogy ezek a lelki ajándékok az Isten Szentlelkének adományai voltak gyermekei számára.

22. A szociális feladatokról

hisszük, hogy az Evangélium hirdetése mellett ez is feladatát képezi a bibliakövető népnek. Isten azt akarja, hogy népe legkimagaslóbb jellemtulajdonsága a szeretet és áldozatkészség legyen. Az áldozatkészség mutatja meg, hogy az Evangélium igazságaiból és az Úr Jézus szeretetéből mennyi él szívünkben. Isten azt akarja, hogy gyermekei az Ő nevében mindig és mindenütt előljárjanak a jónak cselekvésében, az irgalmasság és könyörület munkájában, munkálván annak a városnak és országnak jólétét, amelyben élnek. Jeremiás 29, 7.

Miután az Úr maga mondta, hogy szegények mindenkor lesznek velünk..., és mert Ő azt akarja, hogy az Ő nevében tegyünk jót, (Máté 25, 31—40.), azért amennyire erőnktől telik és a szociális viszonyok ezt megkívánják, fontosnak tartjuk, hogy az özvegyek és árvák ügyét felkaroljuk. A szenvedők helyzetén minden tőlünk telhető módon segíteni krisztusi parancsnak tartjuk és pedig nem csak felekezetünk tagjai, hanem mindenki iránt — személyválogatás nélkül — aki segítségre szorul. „Mindenkivel jót tegyetek, de elsősorban a ti hitetek cselédeivel.“ Gal. lev. 6, 10.

Az emberiség karitatív megsegítését célzó munkában szíves örömet részveszünk és szívesen együttmunkálkodunk bármely más felekezettel, vagy jóléti intézménnyel.

23. A világ sorsáról

hisszük, hogy elmúlik a világ és annak ábrázata, aki azonban Isten akaratát cselekszi, élni fog örökké a megújított földön. János I. lev. 2, 17. Az Úr új eget és új földet teremt. A föld paradicsomi szépségét Isten visszaállítja. Ez a megújított föld lesz a megváltottak hazája, melyben béke és igazság lakozik. Péter II. lev. 3, 13. Beteljesedik az, amit Isten Dániel prófétán keresztül ígért, hogy az ország, a hatalom és az ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek megváltott népének. Dániel 7, 27. Ekkor veszi kezdetét Krisztus országlása, uralkodása és az ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek megváltott népének. Dániel 7, 27. Ekkor veszi kezdetét Krisztus országlása, uralkodása és minden nép neki szolgál Jelenés 11, 15. Isten királyi széke a megújított földön megváltott gyermekei között lesz. Etlöri a szenvedés és bánat könnyeit arcukról s ott sem betegség, sem halál nem lesz többé, mint itt e földön... Jelenés 21, 1—7. A királyi

széken ülőnek és a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön örökké, — Amen. *Úgy legyen.*

24. A hazához és felsőbbséghez való viszonyunkról, valamint polgári kötelességeinkről

valljuk, hogy az állami hatóságok és felsőbbségek Istentől rendeltettek. Elismerjük, hogy a földi hatóságokat Isten hatalommal ruházta fel oly célból, hogy az állam polgárai részére biztosítsák a rend, az igazság és közbiztonság áldásait, hogy megvédjék az igazat, és a gonosztevőket megbüntessék. Római lev. 13, 1—7. Isten igéje azt parancsolja, hogy minden méltóságban levőkért imádkozzunk. Timótheus I. lev. 2, 1—3.

Tanítjuk híveinket, hogy a hatóság iránti engedelmisség, — mert az keresztyéni hitünk kötelességeinek gyakorlását nem akadályozza — szent kötelesség. Apostolok cselekedetei 4, 18—19. és 5, 28—29. Ez okból a hívő tartsa tiszteletben királyát, fejedelmét, az ország kormányzóját, törvényes kormányát és minden rendű és rangú előljáróját. Péter I. lev. 13—17. Titushoz írt lev. 3, 1. Továbbá, hogy a hatóságokat feladataik teljesítésében hűségesen támogassák. „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré.“ Máté 22, 21.

Elismerjük, hogy az államhatalom az Újszövetség korszakában is jogosult a fegyver viselésére (Római lev. 13, 4—5.), és azt köteles is használni a reábizott alattvalók védelmére úgy belső, mint külső ellenségek ellen. Minden polgár köteles a katonai szolgálatra behívó parancsnak úgy békében, mint háborúban eleget tenni, szolgálatát becsületes honpolgárhoz, keresztyénhez illően el látni és felettes katonai parancsnokságának engedelmeskedni.

Szombatnapon, a hitfelekezet szolgálatmentes legénysége a felekezeti istentiszteleteken való részvételnek engedélyezését előljáró katonai parancsnokságtól kérheti, hivatkozva a katonai szolgálati szabályzat I. rész 2. par. „Istenjélelem“ c. fejezet 14. pontjára.

A Magyarországi Bibliakövetők Felekezete tudatában van a magyar állameszme fontosságának, hisz a magyar nemzet Istentől rendelt történelmi hivatásában és ezért megengedhetetlennek tartja, hogy tagjai közül bárki is bárminemű olyan politikai, titkos vagy egyéb alakulatban részt vegyen, amelynek célja a nemzeti lét vagy a fennálló társadalmi rend erőszakos felforgatása, vagy antimilitarista gondolatokat hirdessen, melynek célja a haza iránti legfőbb

állampolgári kötelességek — mint aminő a törvényes katonai szolgálat is — megtagadása.

Minden tag az Evangélium szellemében és a fennálló törvények és rendelkezések betartása mellett hazáját legjobb lelkiismerettel, tudással és igyekezettel szolgálja.

Ha pedig valaki a hitelvek félreértése vagy félremagyarázása folytán az állam törvényeit vagy törvényes rendelkezéseit áthágja, vagy a katonai szolgálatot vallásos meggyőződésére való hivatkozással megtagadja, az esetben cselekedete vagy mulasztása minden vele járó következményeiért egyedül az illető személyében felelős. Mivel Isten Igéje arra tanít, hogy Isten iránti kötelességeink teljesítése mellett a felsőbbségek és hatóságok rendeleteinek is engedelmeskedjünk, ennél fogva a Magyarországi Bibliakövetők Felekezete nem azonosítja magát oly tanítással, amely szembe helyezkedik ezzel a bibliai felfogással. Elismerjük az állam legfőbb felügyeleti jogát, mely szerint mindenkor ellenőrizheti felekezetünket, hogy oly tan ne hirdettessék, amely alássa az állam, a társadalom, a katonai intézmény és az erkölcs alapjait.

25. Kizárás

Krisztus Urunk tanítása szerint a gyülekezet tagjai közül azokat, akik a hitvallásban foglalt elveket tudatosan áthágyják vagy azoknak nem engedelmeskednek és azokat bármi módon megsértik, velük szemben Máté 18, 15. v. értelmében fenytő eljárást indítunk. Amennyiben intés által bünbánatra és megtérésre nem vezethetők és bűneikben megmaradnak, azokat kizárjuk. Ugyancsak a kizárást alkalmazzuk azzal a taggal szemben is, aki a közösség hitelveivel a közösségre való hivatkozással visszaél.

26. Befejezésül kijelentjük,

hogy itt kifejtett hitelveinket elismerjük olyanoknak, melyeket a Magyarországi Bibliakövetők Felekezete vall, de azzal a meggyőződéssel, hogy a hitvallási formák (dogmák) nem vethetnek gátat a bibliai igazságokban való fejlődésnek.

Felelős kiadó: Michnay László.

Gyarmati és Bósz nyomda Budapest, XII., Németvölgyi út 26.
Telefon: 153—410. — Felelős: Bósz Ferenc.